

igennem – men relativt målt gør vi mange ting ret fornuftigt og godt, og vi kan da kun have en interesse i, at et antal andre lande i vor nærhed vil følge de gode ideer, metoder, organisationsformer, solidaritetsholdninger osv., som er mere eller mindre typisk danske.

Så kan man sige, at hvis vi har gode eksempler, hvis vi er et foregangsland, kan det vel også lade sig gøre uden for EU. Det vil jeg benægte. Det kan man ikke på samme måde, for er man ikke med i familien, kan det da være interessant at se, hvordan naboen og genboen og nogle fremmede bærer sig ad, men det er altså ens nærmeste, man tager mest hensyn til, og er vi ikke solidariske, er vi ikke helhjertet med, er vores fortrinlige ordninger mindre iagttaget og bliver i mindre grad eksempelskabende for andre af vore broderfolk, end hvis vi er med.

Det var mine tre helt indlysende fordele ved et ja den 28. maj.

Så kommer jeg til hovedformålet med det hele, og det går i min udlægning efter deisen – de fleste kender udtrykket – aldrig mere en 9. april. Jeg vil udvide det til at sige: Aldrig mere en førkrigstid, aldrig mere en tid som før Første Verdenskrig eller før Anden Verdenskrig. Nu er jeg jo en af de få her i dette hus, der kan huske i hvert fald de sidste år før Anden Verdenskrig, men nogle har jo læst historien, nogle har fået den fortalt, andre end mig kender den mægtig godt, og jeg er sikker på, at de alle sammen vil sige som jeg: Det er minsandten ikke noget at længes efter.

Den måde, Europas nationalstater har båret sig ad på i dette århundrede – i hvert fald frem til midten af århundredet – og i de forudgående mange århundreder, er bestemt ikke noget at ønske sig igen, så man må gratulere alle dem, der har tænkt tanker, og alle dem, der har båret med på værket, med, at Europa nu organiserer sig på en anden måde.

Vi slås stadig væk de europæiske nationer imellem – jo, vi gør – men ikke mere på slagmarken, derimod ved forhandlingsbordet. Der er indimellem stor uenighed, og det irriterer mange mennesker og får dem til at se halvvedt på EU, men man skal altså lige tænke på, at overalt, hvor et antal mennesker kommer sammen, er der altså basis for uenighed. Det er ikke kun i politik, national eller international, at det foregår på den måde, sådan foregår det overalt, hvor mennesker færdes. Vil man have ret hver gang, få sin vilje hver gang, må man blive ere-

mit på en øde ø, og dem har vi jo nogle hundrede stykker til salg af her i landet. Så snart man vil leve med andre mennesker, om det er i ægteskab, broderskab, venskab, arbejdsfællesskab, på et sportshold eller hvor som helst, vil der opstå uenighed. Man kan ikke få sin vilje hver gang, og så må man bøje sig og føje sig og gå på kompromis og være glad for stadig at høre til familien, selv om man ikke fik sin vilje.

For mig er det altså hovedformålet. Jeg længes ikke tilbage til det gamle krigeriske, erobringslystne Europa, og det gjaldt mange nationer i denne verdensdel, i tidligere tider også vor egen, men jeg hilser den nye tid velkommen, hvor vi kun slås ved forhandlingsbordet.

Og så kontraprøven:

Hvis nogen trods disse argumenter stadig er i tvivl og stadig har i sinde at stemme nej, vil jeg sige til vedkommende: Jamen kære ven, du kommer jo alligevel til at tage konsekvenserne af, hvad der bliver bestemt ved disse forhandlingsborde. Vi kan ikke melde os ud, vi kan ikke male en kaukasisk kridtcirkel omkring vort ståsted og sige: Helle for mig, her gælder mine regler, her skal ingen blande sig. I småt og stort – jeg hørte en af ordførerne sige noget om gud, konge og fædreland, jeg ved ikke, hvad det har med denne sag at gøre – er suveræniteten i den gammeldags længst forældede forstand et overstået stadium blandt mennesker og blandt nationer. Vi kommer under alle omstændigheder, om det gælder efterspørgsel, ledighed, rente, valutakurser, aktiekurser eller tusind andre ting, som har med velfærd, sikkerhed og trykthed at gøre, til at rette os efter de beslutninger, der træffes ved bordet, hvor de mange er med og agter at forblive. Så har du ingen anden grund til at stemme ja den 28. maj 1998, så foretag syreprøven, kontraprøven, og spørg: Hvad så, hvis vi står for os selv? Hvem bliver det godt for? Ikke for en eneste i dette land!

Det var min tale om Amsterdamtraktaten. Jeg startede med en gratulation, jeg vil godt benytte lejligheden, efter at hr. Frank Dahlgaard nu har været heroppe vel de første 15 gange, og vi får ham formodentlig at se heroppe i eftermiddag endnu 15 gange, til at slutte med en kondolence, ikke til hr. Frank Dahlgaard, for han skal da mene og sige, hvad han vil, men til Det Konservative Folkeparti.

Efter valgresultatet røg de beklageligvis for dem selv, og mange kan da godt føle med dem, ned til 16 mandater. Når man hører på hr. Frank Dahlgaard, må man komme til det resul-